

Tres músics d'avui, per a demà

Text > JOSEP PUJOL I COLL

Il·lustració > MONTSE MAYOL

No sé com s'ho fan els altres melòmans adults per superar les capes de mandra, escepticisme i suspicàcia que generen els grups joves arribats després de la joventut pròpia. Si algú de cinquanta pot pensar que no hi ha res apreciable després de Sopa de Cabra, un de quaranta intueix el desert que hi haurà després de Mazoni. Aquell que no supera la identificació produïda amb Adrià Puntí durant l'adolescència, al final comprèn la fal·lera intolerant de l'àvia per Lluís Llach.

Dins aquests regnes de taifes generacionals, i a manca de prescriptors fiables, un criteri per valorar els nous talents emergents és la professionalitat. Arreplegar una guitarra i treure'n quatre acords amb la barra seductora dels vint anys és relativament senzill; el que costa és la perseverança, la genialitat que arriba rere les deu mil hores de pràctica. Trobar propostes que van pel camí de professionalitzar-se és el que busca el programa d'acompanyament artístic de l'Espai Marfà i la Casa de la Música del Gironès (La Mirona), que ara arrenca la seva tercera edició. En els seus vivers, que són els locals d'assaig, en els concursos locals, en el sector formatiu gironí, van identificant músics que necessiten una empenta de gestió en el desenvolupament de la seva carrera. Ens en podem refiar, de la seva tria, perquè veuen la seriositat i la fermesa del projecte sense fer ois a cap estil musical. Al contrari, en les tres propostes seleccionades en el curs passat es veu la diversitat defensada.

David Mauricio és un jove cantautor gironí que ha fet els deures. Format a l'Escola Superior de Música de Catalunya com a cantant de jazz, ha passejat les seves cançons per bars, per festes majors, pel Cicle Càpsula de l'Auditori, fins i tot per refugis d'alta muntanya. Airejades, les aplega al seu primer disc, *Ocells perduts*, intimista i domèstic com un niu.

La segona carrera impulsada des de l'Espai Marfà és la dels Howlin' Dogs, un grup de música *indie* que ja va pel segon disc, aquesta vegada amb la col·laboració de Les Anxovetes i la Black Music Big Band. La idea és bona: recuperar *worksongs* americanes recollides durant el segle passat per Alan Lomax

per versionar-les. Lomax fou un etnomusicòleg que va enregistrar un gavadal de cançons per tot el món (també pels Països Catalans), just quan aquest repertori estava a punt de deixar-se perdre. Ara és una font d'inspiració: tal com fan els Howlin' Dogs, altres intèrprets rescaten i reinventen aquest immens patrimoni.

Biflats, «World Music Made in Catalonia»

El tercer grup per promoure és Biflats, una «fanfara catalana», tal com es titula el seu primer disc (*Catalan fanfare!*). Segueixen el camí assenyalat per Pep Ventura i Vicenç Bou: el d'acoblar-se. És a dir, deixar-se empeltar pel seu temps i sonar ara com una cobla, adés com una banda balcànica; ara *funky*, adés *ska*; ara versionen les *Muntanyes del Canigó* i després llatinegen amb una cúmbia o fan veure que saben àrab. *Glocals*. Als seus vídeos volen semblar una colla de poca-soltes per dissimular la seva enorme des-tresa instrumental.

